

'ஏய்! ஏய்!' என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டு மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான் கார்த்திகேசு. ஒரு நிலையில் நின்று அலுத்துப் போன மாடுகள் உற்சாகத்தோடு முதலில் கொஞ்சத் திரும்பின. இந்தச் சமயம் கார்த்திகேசு என்பக்கம் திரும்பி, பெருமடைபொங்க ஒரு கம்பீரப் பார்வை பார்த்தான். அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தால் நல்லாயிருக்காதல்லவா?

'அவசரமில்லை, அண்ணனே! ரயிலுக்கு நேரமிருக்கு. மாடுகள் மௌனம் போகட்டும். ஏது சோடி வாய்த்து விட்டது போலிருக்கே உனக்கு!' என்று சும்மா சொன்னனே. காலமலை தாண்டியதும் நடக்கும் சங்கதி எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், மனுஷன் பாவம். நான் கிறியதமெய்யென்றே நம்பிவிட்டான். மகஸ்துதியிலே பழைய காலத்து வள்ளை மனம் தன்னமற்றதுபோய் விடக்கிறது. <ஆசனப் பலகையில் நேராக இருந்த மனுஷன் திரும்பி கோணமாக இருந்துகொண்டு, 'ஹீம்! இதெல்லாம் என்ன மாடுகள் தம்பி, முன்னே முன்னே எப்படி மாடுகள் என்னிடம் நின்றன தெரியுமா? உனக்குத் தெரியாது. உனது பெரியப்பாவைக் குத்தெரியும். வேறொன்றுமில்லே. ஏதற்கும் கரைசி வேண்டாம். எல்லாம் மாடுகளைப் பழக்குகிற விதத்திலிருக்கு. எப்பேர்ப்பட்ட சண்டி மாடுகளும் கார்த்திகேசுவின் கைக்கு வந்துவிட்டால் சூட்டியன்களாகிவிடும் என்று முன்னெல்லாம் பசேக கொள்வார்கள்.' இப்படி ஆரம்பித்து பசேக கொண்டு போனவன் இடையில் ஒரு கணம் நிறுத்தி ஒரு நீண்ட பெருமச்சு விட்டுவிட்டு மறுபடியும் சொன்னான்:

'...ம்.. அந்த நடப்பு எல்லாம் முன்னொரு காலத்திலே, அந்தக் காலத்தான் மலையேறிவிட்டதே. இப்போ தம்பிமார்களுக்கு எடுத்ததற்கெல்லாம் வீட்டு வாசலிலே கார், அதிலே அவசர அவசரமாய்ப் பறந்தடித்துக் கொண்டு ஓடித் திரிந்தால் நாகரிகமாம்.....'

கார்த்திகேசுவின் மாடுகள் காற்கட்டை திரும்ப நடந்து வந்துவிட்டன என்று இப்பொழுது தெரிந்தது. காரியத்தில் கடையான மனிதன் வாய்ப்பேசிலே அடக்காசம் போடவதுபோலக் கடகடவென்ற முழுகத்தோடு குலுக்கி அடித்துக் கொண்டு வண்டி ஊர்ந்தது. கொழும்பு ரயிலுக்கு அதிகம் நேரமிருந்தபடியால் மாடுகள் அவற்றின் போக்கில் போகவிட்டு, நான் கார்த்திகேசுவின் வாயை மௌனக்கிளற ஆரம்பித்தனே. ஆனால்... அட்டா, என்ன செய்துவிட்டனே! இந்த விளையாட்டுக் குணத்தினால் கட்சியில் மனுஷனுடைய நொந்துபோன இதயத்தையே அல்லவா கிளறிவிட்டனே!

கார்த்திகேசு தொடர்ந்து பசேக கொண்டு போனான்: 'உலகம் கீழ் மலோகப் புரண்டுகொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை. மரம் வளராததற்கு காவல்கைகள் விழுந்து, புதிதாக வரும் குறுத்தல்கைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒன்று, காவல்கைகள் விழுந்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரகைகள் இருக்கவே இல்லையே அது போல, காலம் எப்படி மாறிவிட்டபோதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தளும்புகள் இலசேசில் அவன் மனத்தை விட்டு மறந்துபோவதில்லை. உன்னுடைய வீட்டுக் காரர்கள் என்னமற்றதுவிட்ட போதிலும், எப்படிப் புறக்கணித்து விட்ட சமயத்திலும் அவர்களுக்கு வண்டில் விட்ட அந்தப் பதினாறு வருஷ காலத்தசைச் சாகும் வரையினால் மறக்கவே முடியாது. தாய் பிள்ளையைப் போல உங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே இருந்து வந்த எனக்கு என்ன வினை வந்தது கட்சியில்! எனக்குப் பெயர் வைத்தது யார் என்று தெரியுமோ? உனது பெரியம்மாவைக் கேட்டுப் பார்த்து யார் என்று சொல்லுவா? இருபது வருஷங்களாகும் முன்பு உங்கள் வீட்டில் எந்த

நரேமும் 'காத்தி அண்ணை காத்தி அண்ணை' என்ற சத்தமாகவதோனிருக்கும். உங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் காத்தியண்ணையை அறியாமல் நடக்காது. இந்த வண்டிக் காரனுக்கு உனது பெரியம்மா கையில்லே பிசைந்து தந்த சோற்று உருண்டை, இதோ வயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில் இன்றைக்கு இரூக்கிறது. தம்பி!....'

இவ்விதம் உணர்ச்சி வசப்பட்டும் பசிக்கொண்டு போன கார்த்திகேசு எதிரே ஒரு கார் வரவதற்கு கண்டதும் 'சட'டென்று வண்டியை ஓரமாக ஒதுக்கினான். கார் சமீபமாக வந்து வண்டியை விலக்கிக்கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுது தான் கார் இன்னாருடையது என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது போலிருக்கிறது. கார் வண்டியைத் தாண்டும் போது அதன் பிரைவரை எரித்துவிடுவான் போல் முழுபத்துப் பார்த்தான். கார் அப்பால் போய் மறைந்த பிற்பாடு நடுமூச்சு ஒன்று எழுந்தது, அவனது நடுஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு.

இவ்வளவுக்கும் நான் அவனையே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்தானோ என்னவோ. 'சட'டென்று எனக்கம் திரும்பி, 'இப்போ போச்சுதே பிசாசு ஒன்று, இதுதான் என வாழ்விலே மண்ணை அள்ளிப் போட்டது. ஒண்டவந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரியைக் கலக்கப் பார்த்ததாம். முந்தி வந்த சுவியைப் பிந்தி வந்த கொம்பு மறக்கப் பார்த்ததாம். நரேற்று வந்த மலையாளத்தானும் அவனுடைய காரும் இந்த ஏழை வண்டிக் காரனை ஒழித்து விடப் பார்த்தார்கள். ஆனால்.....' என்றான்.

கார்த்திகேசு இப்படித் தொடர்ந்து தொடர்ந்து பசியது விஷயத்தை முழுக்க அறியும்படி என்னைத் துண்டிற்று.

'என்ன நடந்தது, அண்ணை! தயவுசெய்து எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்லு' என்று கேட்டான்.

வறும் வாயை மெல்லுகிறவனுக்கு அவல் வறும் கிடத்தை விட்டால் பசேவணைமா? கார்த்திகேசு சற்று விபரமாகக் கதையைச் சொன்னான். 'நடந்தது என்ன தம்பி, எல்லாம் கால வித்தியாசம், இவ்வளவுதான். கார் வந்தது வண்டி போயிற்று. புதியதைக் கண்டதும் பழையதைக் கவிட்டார்கள். புதுப் பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் வயதான தாய்க் கிழவியைச் சாகக் கொண்டுவிடுகிறதா? ஊர் ஊராகக் காரர்கள் வந்து நின்ற அந்த நாட்களில் என்னைப் போலக் கபலிவண்டி வதைத்துப் பிழைத்தவர்கள் எத்தனை பேர் பெரும் கஷ்டத்துக்குள்ளானார்கள், தெரியுமோ. தளக்கி மினுக்கத் திரியும் இந்த மோட்டார் காரர்களை காணும் போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது. அரிசனத் திரமகாராசாவின் பிச்சுக்கரக் குடையை அபகரித்து வரும்படி விசுவாமித் திர முனிவர் அனுப்பினாரே நாட்டியப் பெண்கள்... அவர்களுடைய ஞாபகம் வருகிறது தம்பி, இந்த அந்நியப் பிசாசுகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்! ஆனால், எங்களுடைய மாட்டு வண்டிலோ அந்நிய மூதலுமல்ல, அந்நியச் சொத்துமல்ல, அதற்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு சமீபுச் சதமும் வளியே போவதுமில்லை. இதையெல்லாம் யார் சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்கள்? மனிதனுக்குச் சிந்தனை இருந்தால் உலகத்தில் தாசிகள் ஏன் இருக்கிறார்கள் தம்பி? ஏதோ கண்டதே சாட்சி கொண்டதே கோலம்! இந்த மனப்பான்மை - ஊர்வெங்கும் பரவிக் கொண்டு வந்த இந்த அந்நிய மோகம் - உனது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்துவிட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெரிய தவில் வித்துவானைக் கப்பிடப்பிரந்தார் அவர். ஒரு நாள் என்னைக் கப்பிடும்படிச் சொன்னார்: 'கார்த்திகேசு, இப்போ எனக்கு

வந்திருக்கும் தவில் காரர் மாட்டு வண்டியில் ஏறிப் பழக்கமில்லையாம். என்ன செய்வது? இந்த வரூஷம் போகட்டும். அடுத்த வரூஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்! எனக்கு என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்று நின்கிறாய் தம்பி? பெரியப்பா வளையப் படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் நான் அவரது உள்ளப்போக்கைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன். இருந்தும், இதனை ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவன்தான் நான். எப்படியான போதிலும் பதினாறு வருஷத் தொடர்பு அல்லவா? இங்கிருந்து காரைத் தூக்கோ, மட்டுவிலுக்கோ இன்னும் தற்கப்பாலுமோ பெரியப்பா சேவகம் போகும் வனம், வனாந் திரங்களுக்கூட சாமம் சாமமாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ நிலவோ, வயியிலோ, மழையோ, பனியோ காற்றோ ஒன்றையுமே சட்டபண்ணாமல் வண்டி ஓட்டியவனல்லவா? உற்சவங்களிலே நடப்பெறும் மனோக்கச்சரீகளில் உனது பெரியப்பா மனோத்துக்கூட கிடக்கும் புகழிலும் கீர்த்தியிலும் நன்மையிலும் தீமையிலும் நானும் அவர்களில் ஒருவனாக நின்று பங்குபற்றுவன் அல்லவா?

எனது வண்டி ஏற்றிச் சீன வடிவிலே நாயனக் காரரை எங்கையோ இருந்து வந்த மலையாளத்தானும் அவனது காரும் ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்தது. அடக்க முடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் உண்டாயின. வயிற்றெரிச்சலிலும் ஆத்திரத்திலும் நான் செய்த விசர்வலேகைகளை இப்பொழுது நினைத்தால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. ஆனால் அப்பொழுது அவை எனது உள்ளக்குமுறலை ஓரளவு ஆற்றி வதைத்தன.

ஒருநாள் காரோடு என் வண்டியைச் சவாரி விட்டுப் பார்த்தேன். மாட்கள்மலேத் தொடர் அறியாத நான் அன்றைக்கு அவற்றிற்கு அடித்த அடிகளை நினைத்தால் இன்னமும் தகைம் நடுங்குகிறது தம்பி!

இன்னொரு நாள் வறையொரு காரியம் செய்தேன். தருவில் என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தே ஓரிடத்தில் ஒருநாள் ஒளித்திருந்து அந்தக் கார்போகும் சமயத்தில் இரண்டு கல்லை அதன்மீது விட்டெறித்தேன். யாருடைய நல்ல காலமோ இரண்டு எறியும் காரமீது படவில்லை. ஓடிக் காரமீது கல்லெறிவதற்கும் அநுபவம் வண்டும் என்று அப்பொழுதுதான் அறிந்துகொண்டேன்.

கடசியில் இந்த அற்பகாரியங்களினால் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. ஊர் முழுவதையும் மலையாளத்தான் தனது வசமாகக் கிக்கொண்டான். அவனுக்கிருந்த ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத 'சவாரி'யைப் பார்த்து மலேமும் காரர்கள் ஊரிலே வந்து குவிந்தன.

நிலமையைப் பார்த்துவிட்டு நான் மணவெட்டியைக் கையில் தூக்கினேன்.....

எது எப்படியான போதிலும் நீ திக்கு ஒரு இடம் உலகில் என்றைக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது தம்பி!

>பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போ சண்டை தொடங்கி, பெட்ரோல் இறக்குமதி குறைந்து அது கட்டுப்பாடு ஆய்ச்சோ இல்லையோ, வண்டிக் காரர்களும் 'மறும்லர் ச்சி' அடையாளங்கள். அவர்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. வயலுக்கு எழுத்து மாட்களும் வண்டிகளும் சலங்கைச் சத்தத்தோடே பெரியறோட்டில் ஓட ஆரம்பித்தன. வடிவிலே நாயனக் காரரே வலியக் கப்பிட்டு என்னிடம் கட்டி இருக்கும் போது நான் ஏன் சும்மா இருக்கப்போகிறேன். இருப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே வண்டி ஓட்டிய அந்த இனிய நாட்கள் திரும்பவும் ஒருமுறை என் சீவியத்தில்

மீ ண்டும் கிட்டுமா என்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு இது எவ்வளவு சந்தோஷத்தகைக் கொடுத்து இருக்கும் என்பது நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. 'கார்த்திகசூ, இந்த வருஷம் எனது மனோத்துக்கு நீ தான் வண்டிக் காரன்' என்று வடிவலே நாயனக் காரர் சொல்லிய வார்த்தைகள் எனக்குத் தனே போல இனித்தன. பால் போன்ற வண்ணிலவில் வளையவளையென்றிருக்கும் தரூ வழியே எனது வண்டி மறுபடியும் மனோம் ஏற்றிச் சிலை வதை எண்ண எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. ஆனபோதிலும்.....' என்று கார்த்திகசூ சட்டென்று பசேசை மழுப்பினான். 'அது என்ன காததி அண்ணே?' என்று கேட்டனே.

'ஓன்றுமில்லை, ஓர் சின்னச் சந்தகேம், தம்பி. இந்தச் சண்டை இருக்குதோ இல்லையோ, இது முடிந்த பிற்பாடு 'பெற்றோல் கிட்ரோல்' எல்லாம் வந்து கார்கள் பழையபடி கறுப்பன் கதைதானாம், மயெ்தானோ?'

இதகைக் கேட்கும்போது அவனுடைய கரல் சரார் வடநைந்து காணப்பட்டது.

'பயப்படாதே அண்ணே! அணுக்குண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களாம்' என்றனே நான். வறே எதசைச் சொல்ல? [Speichern](#)

அ.செ.முருகானந்தன்
1945